

корява живота. Скръбта, когато премине въ униние и упадъкъ на духа, причинява нама-ление на общата жизнена сила и отклонение отъ целта. Така голѣмитѣ колективни скърби често пресушаватъ за дълго полета къмъ жи-вота и вѣрата въ бъдещето, която трѣбва да го съпровожда. Както индивидуалната, така и колективната човѣшка душа има необходима потрѣбностъ отъ често изпитване на радостно чувство, за да може да издържа житейскитѣ борби и почерпва отъ време на време по вѣ-кой успѣхъ, който ще се яви като новъ сти-мулъ въ трудното съществуване.

Симпатия и антипатия. Това сж есте-ствени и неизбѣжни душевни състояния, отъ които зависятъ голѣмо множество наши пове-дения и дѣла. Обществения водачъ, който може да вдъхва симпатия, може да бжде и сигуренъ въ успѣха си. Дори често тълпитѣ не се въо-душевяватъ толкова много отъ самитѣ му идеи, колкото отъ личнитѣ му качества, способни да ги привличатъ. Антипатията действа по обра-тенъ пѣтъ — вдъхва недовѣрие, отблъсква, парализира полета. Симпатията и антипатията сж заразителни. Едно лице, една идея, едно дѣло могатъ да породятъ голѣма колективна симпатия, или антипатия по пѣтищата на вву-шенieto и подражанието.

Чувство на личното достоинство. И то е дълбоко насадено въ човѣшката душа и пред-ставява устой на духовнитѣ ни сили, е тѣхното общо огнище. Това е чувство, което вѣчно търси задоволението си. Всичко друго у насъ като че ли се прекъсва и забравя повѣ-кога, всѣко чувство като че ли има своята почивка, своя застой, когато чувството на лич-